

JINJIO

4. prosince - od 15. hod Adorace
nejsvětější svátosti. **V 16.30 hod mše**
svatá za nová kněžská a řeholní
povolání.

Pak Vás zveme na uvedení knížky
RENATY ŠPAČKOVÉ
PUTOVÁNÍ ZA PAMĚTÍ
MĚLNICKÉ KRAJINY

Želví doupe, Mělník, Ostruhová 58 v 17 hod.

Biskupské svěcení
Mons. Jana Baxanta
v katedrále v Litoměřicích
22.11.2008 v 10.00 hod.

Odjezd vlaků z Mělníka: 8.16, příjezd do
Litom. 8.43, nebo 8.48, příjezd do Litom. 9.22.
Návrat vlakem z Litoměřic 13.10, v Mělníku
13.36, nebo 14.31 v Mělníku 15.06

Roráty

v adventní době se konají v každé **úterý**
a každý čtvrtek v kostele sv. Ludmily
od 6.00 hod.

Mše svatá v kostele sv. Vavřince
na Pšovce
6. prosince v 18.00 hod.

Mše svatá v Šemanovicích
23. listopadu a 7. prosince v 15.00 hod.

Ekumenická modlitba v duchu TAIZE
12. prosince v 19.00 hod. v Husově
domě, ul. Krombholcova

Adventní koncert
KLÁŠTERNÍ ZTIŠENÍ
kostel sv. Vavřince v Mělníku - Pšovce
neděle 30. listopadu 2008 v 16 hod.

PRAŽŠTÍ BAROKNÍ SÓLISTÉ
umělecký vedoucí Adam Viktora

VARHANNÍ PŮLHODINKA
chrám sv. Petra a Pavla v Mělníce
čtvrtek 11. prosince 2008 v 17 hod.
FRANTIŠEK ŠTASTNÝ - varhany

Adventní koncert ZUŠ
14.12.08 v 15.00 hod. v kapucinském
kostele

Pravidelný pořad bohoslužeb
V NEDELI:

7.30 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
9.00 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhliďce)
10.30 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

V TÝDNU:

Od úterý do soboty:

v kostele sv. Ludmily v **7.30 hod.**
Úterý - kostel sv. Petra a Pavla v **17.00 hod.**
Středa - Domov důchodců v **10.00 hod.**
Pátek - kostel kapucínů (nám. Míru) v **18:00 hod.**
Sobota - kostel sv. Václava ve Vysoké
v **17.00 hod.** (mše sv. s nedělní platností)

MĚLNÍK

ZÁBOŘÍ

PŠOVKA

VYSOKÁ

ŠEMANOVICÉ

MEDONOSY

Jsou opravdu muži a ženy každý jakoby z jiné planety? Jak to vidí současná psychologie?
Skutečně se zdá, jako bychom byli formováni z různého materiálu. Na druhé straně si není třeba představit, že naše rozdíly mají neměnný, hmatatelný základ. Zkusme si představit, jaké by byly naše běžné životní reakce, pokud bychom byli nějakým omylem vychováni jako příslušníci opačného pohlaví. Právě očekávání a tlak okolí vyvolává odpovídající protitlak a snahu po vhodném přizpůsobení. Dítě přijímá tu roli, která se od něj očekává. Ve svých odpovědích proto přistoupím na hru, že muž a žena jsou poddruhy rodu homo sapiens. Každá hra nějak se životem souvisí. Člověk se navíc skládá z těla, duše, vztahů a asi tuctu dalších důležitých součástí, které se vzájemně proplétají a nečekaně nabývají na síle i ustupují do pozadí. Někdy se nám může zdát, že svůj život máme pevně ve svých rukou, za krátký čas o tom vážně pochybujeme.

Přesto určitě existují nějaké typické rozdíly mezi Marsem a Venuší. Jak se třeba vyrovnávají s životními problémy či krizemi?

Snad se dá říct, že muži kladou větší důraz na přetváření objektivního světa. Jejich běžná činnost může mít ve zralé poloze podobu tvorby, v nezralé, zkarikované poloze podobu manipulace. Ženy zase více vnímají vztahovost, která má také svou nezdravou podobu. Pokud schopnost vytvářet skutečné vztahy nedozraje, vznikne pokřivený vztah, zrcadlící především vlastní potřeby, jimž má ten druhý sloužit.

Vypořádat se s problémy můžeme - jako muži či ženy - mnoha způsoby. Měli bychom mít v zásobě celou řadu strategií, protože jejich vhodnost se různí podle povahy problému, který řešíme. Ať již sahne po spíše mužské, či ženské strategii, důležitá je jejich vhodnost a zralost.

Líší se muž a žena i v hodnotové stupnici, kterou vyznávají? V čem třeba muž spatřuje svou hodnotu, sebestotvrzení a v čem zase žena?

Stále platí to, že muž se cítí významně realizován svojí prací a možnostmi ovlivňovat vnější svět, zatímco pro ženu bývá důležitou hodnotou její vztahová síť, osobnější a menší svět. Pro muže je důležité být vnímán jako významný a mocný alespoň v tom nejmenším teritoriu - i když být prezidentem USA by bylo lepší. Pro ženu je důležité potvrzení v blízkých vztazích, případně i v mateřství.

Pověstným problémem je také mužský a ženský jazyk, kdy každý pod stejnými slovy rozumí něco jiného. Jak byste oba jazyky charakterizovali?

Muž bývá v jazyce přesnější, jednoznačnější. Dokáže snadněji porozumět objektivnímu světu. Žena zato mívá jazyk bohatší, vlídnější a s větší schopností vcítit se do sdělení druhého člověka.

Rozdíly patrně najdeme i v pojetí lásky. Jakou lásku potřebuje muž a jakou žena?

Muž, pokud není chorobný žárlivec, si bývá láskou ženy jistý, protože jej ujišťuje o své náklonnosti často tím, čemu muž dobře rozumí - péči o jeho pohodlí.

Také žena má podobnou touhu být ujišťována o mužově lásce. Muži však o svou ženu málokdy pečují v instrumentální oblasti stejně viditelně, jako ona o ně. V dnešní době často pracují a finančně zajišťují rodinu oba dva stejně. Žena pak potřebuje jiné ujištění o vstřícném vztahu - zájem o rozhovor. Zde často vzniká z mužovy strany nedorozumění. Partnerský rozhovor je především prostorem k ujištění se o vzájemném vztahu, a teprve na druhém místě slouží ke sdělování věcí a k řešení.

Asi nejviditelněji se projevují rozdíly mezi mužskou a ženskou mentalitou v mezních situacích, jako jsou hádky a vzájemné zraňování. Čeho by se měli muž a žena vyvarovat?

Klasické nedorozumění ilustruje běžný domácí dialog, kdy on jí říká: "Copak tomu nerozumíš?" a ona jemu: "Copak to necítíš?" Musíme se vyvarovat snahy vychovávat svého partnera k dobru. Můžeme se mu ale pokusit sdělit, čím by nám udělal radost. Dále se musíme vyvarovat toho, co partnera uráží nebo zažene do kouta, i kdybychom měli sebevětší pravdu. Nesmíme se také nikdy dotknout jeho blízkých, i kdyby o nich sám nemluvil dobře.

Nakolik je dnes důležité o těchto rozdílech vědět a respektovat je? Naši předkové to ke štěstí vztahům či manželstvím nepotřebovali. V čem jsme my jiní?

Potřebovali to stejně jako my, ale měli to lehčí: rozdíl v jejich rolích byl jednak výrazný, jednak pevně společensky daný. Měli tu výhodu, že se nedomnívali, že jsme stejní. Naopak svou rozdílnost zdůraznili a učili se ji žít od prvních sociálních krůčků.

Není problém také v tom, že dnešní muž i žena pocítují víc než kdy jindy krizi vlastní mužské a ženské identity, popř. krizi otcovství či mateřství?

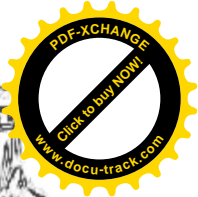
Krise přichází s naší univerzálností a soběstačností - už se k přežití navzájem nepotřebujeme. Dokonce nás nepotřebují ani naše děti: když se o ně nepostará širší rodina, ochrání je stát. To je vážné narušení především otcovské, ale v posledních letech i mateřské identity. Celé 20. století přineslo navíc i mohutný důraz na osobní svobodu a seberealizaci, a naopak ústup od věrnosti při plnění povinností. Významně se tedy mění rámcem sociální i hodnotový.

Římskokatolická farnost Proboštství sv. Petra a Pavla v Mělníku

Na Vyhliďce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337

Spravujeme též farnosti: Sv. Vavřince na Pšovce, Narození Panny Marie v Záboří a kostely v Mělníku: sv. Ludmily, Čtrnácti sv. pomocníků, sv. Václava ve Vysoké, sv. Jana Nepomuckého v Šemanovicích, sv. Jakuba v Medonosích.
Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Salety: P. Jan Juha MS, P. Ryszard Kurasiewicz MS
Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: kurasko@seznam.cz,
můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Sv. Ludmila

FARNÍ ZPRAVODAJ - 11/2008

Obsah a výklad manželského slibu. Důležité je obstát

(P. Ing. Aleš Opatrný) z knihy "Manželství", vydal(o): Pastorační středisko

Po všech patřičných přípravách lidé spolu stojí na prahu kostela, kde je oddávající kněz přivítá a jdou potom dopředu do kostela, kde jsou znovu přivítáni všichni zúčastnění. A nyní přichází první důležitý bod: čte se nějaký úryvek z Písma.

Po promluvě následuje vlastní svatební obřad. Kněz se obrátí k těm dvěma a ptá se jich: "Františku a Marie, rozhodli jste se uzavřít manželství. Je toto vaše rozhodnutí svobodné a upřímné?" Svobodné a upřímné, bez donucení, z vlastní vůle - to je první obecně lidský základ nějakého závazku. Donucení, zneplatňující manželství, je donucením ohrožujícím celý život. V každém případě lidsky důstojný akt je takový, když člověk ví, co dělá a stojí za tím svou odpovědností a svým rozhodnutím.

Druhá otázka zní: "Chcete uzavřít manželství. Zavazujete se k tomu opravdu na celý život?" Jde zde o otázku nerozlučnosti manželství, která je vzata pozitivně - ne "nechcete se rozejít", ale: "Zavazujete se k tomu opravdu na celý život?" To jsou veliká slova a slova přiměřeně důstojná člověka. Je to vlastně největší investice, jakou člověk disponuje a chce-li takto sebe někomu dát, pak to opravdu nemůže být jen tak a jen na chvilku. "Na celý život" - to je úměrně velikosti člověka, závažnosti jeho rozhodnutí, významu partnerského vztahu. Je velmi důležité chápat, že celoživotní spojení, společenství, svazek není poutem bezmyslenkovitě vytvořeným, ale poutem co do odpovědnosti člověku přiměřeným. Jestliže tedy člověk sebe dává druhému, pak od něho právem očekává, že on to přijme také s takovou vážností a že na svém rozhodnutí již nebude chtít nic měnit. Přijetí druhým člověkem v manželství je velkým oceněním - já mám pro tebe takovou cenu, že si mě bereš jako jediného z celého světa. A když se toto ocenění změní: "Mě už to nebaví, tak si běž," pak je to jedno z největších pokorení člověka. Nenechte se nikdy zmanipulovat hloupými řečmi o svobodě člověka, o svobodě odejít od jednoho k druhému a žít v jiném svazku. Rozvod je vždy alespoň pro jednoho hlubokým ponížením. Může se sice stát, že se manželství rozpadne, že ti lidé spolu jdou tak, že dojdou k rozvodu, ale v žádném případě nesmíme rozvod považovat za řešení, to je vždycky nenapravitelná tragédie. Jde o to, abychom nehledali řešení tam, kde není. Jistěže se stane, že lidé potom vedou lepší život než předtím, protože ona tvrdá životní zkušenost může člověka posunout o kousek dál, k zralosti, odpovědnosti, k docenění něčeho, co předtím neviděl, ale zranění zde zůstává pořád.

Třetí otázka před uzavřením samotného svatebního slibu je: "Chcete založit rodinu. Ptám se vás před církví a před Bohem, přijmete děti od Boha ochotně a budete je vychovávat podle Božího zákona?" To jsou slova, která ve chvíli, kdy se lidé berou, nebývají brána příliš vážně, i když všichni normálně cítící lidé se na své první dítě těší. Není ale vůbec jednoduché, jakým způsobem to dítě přijmou. Nechci zde mluvit o dětech nechťných, což je velmi smutná a podivná kapitola, ačkoli i zde se může postoj rodičů podstatně změnit. Chci zde mluvit o tom, že dítě může být přijato jako vlastnictví, jako prestižní záležitost, jako nejmilejší hračka svých rodičů, jako největší "chlubítko". Otázka "přijmete děti od Boha ochotně", může na první pohled znít dost naivně. Ale mezi tím, zda je dítě přijato jako dar, nebo si ho rodiče opatří v řadě předmětů, tedy po bytu, sedací soupravě, elektronické "výbavě" atd. je propastný rozdíl.

Pochopí-li člověk, že zdrojem lidského života, jeho dárce je Bůh, nemůže zaujmout vůči svému dítěti postoj bezohledného manipulátora. Dítě mu nikdy nebude "patřit", nebude jen nástrojem k realizaci rodičovských plánů. e a žádná jiná varianta nepřichází v úvahu.

Nad textem manželského slibu vždycky žasnu, protože je velmi stručný a přitom tak obsažný: "Já, František, odevzdávám se tobě Marie a přijímám

tě z manželku. Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost, že tě nikdy nepouštím a že s tebou ponese všechno dobré i zlé až do smrti. K tomu ať nám pomáhá Bůh. Amen." A ona říká: "Já, Marie..."

V této větě je obsažen celý základní děj, který musí mezi nimi proběhnout a i nadále probíhat, aby jejich manželství bylo manželstvím - odevzdávám se ti a přijímám tě. Řeknu-li odevzdávám se ti, znamená to, že už nikdy nebudu zcela sám sobě pánem, že už nebudu moci "beztrestně" myslet jenom sám na sebe, že už nikdy nebudu moci dělat rozhodnutí jenom sám za sebe.

Další věc je přijetí. Já musím toho druhého přijmout se vším všudy, s jeho dobrými i špatnými vlastnostmi, s jeho minulostí, rodinou, ale i s jeho budoucností, i když je to veličina nepoznaná a nepoznatelná. Člověk se postupem let mění, dozrává, mění se i jeho sociální postavení, to jak na něho druzí pohlížejí, mění se, když se stane rodičem, mění se, je-li nemocný a mění se, musí-li reagovat na nějakou velkou ztrátu, škodu, zásah do svého života. Ale jinak to nejde. Jak by se člověk v manželství mohl cítit přijatý, kdyby mu ten druhý řekl: "Přijímám tě pokud nebudeš nemocný, nestaneš se protivným..." To není přijetí, ale vytyčení trasy, z níž se určitě v průběhu vybočí. Ale jsou i věci, o nichž se manželé mohou domluvit, že je ve svém manželství zásadně nechtějí, považují je za netolerovatelné.

Manželský slib obsahuje ohotu přijmout svého partnera v každém případě, ať nastanou jakékoliv nepředvídané okolnosti. Znamená to, že jsou schopni vzájemně oběti - já to slovo velmi nerad používám, ale nevím, jak to říci jinak, že jsou schopni sami ze sebe něco velmi podstatného ztratit, aby udrželi jednotu. Člověk žijící v manželství si musí občas umět říci: "Tohle mě tedy upřimě štve, ale když už jsem si ji (jeho) jednou vzal, tak ji (jeho) musím vzít i s tím, co mě štve." Člověk není dělitelný, nemůžete ho mít čtyři pětiny doma a pátou za dveřmi, protože právě tu nesnášíte. Zde je to "buď všechno nebo nic". Vždyť člověk do manželství vstupovat nemusí, nařízeno to není, nemusí nikoho přijímat, nemusí se nikomu odevzdávat. Ale pokud se k tomu rozhodl, má toto rozhodnutí realizovat co nejlépe a napořád.

"Slibuji, že ti zachovám lásku, úctu a věrnost..." Říci toto v den svatby nedělá u průměrně schopných a dobrých jedinců žádné problémy. Je ale nutné si dostatečně uvědomit rozdíl mezi láskou a zamilovaností, rozdíl mezi ohromně krásnými pocity a šedi všedního života, v němž se láska projevuje zejména překonáváním nekonečného množství drobných problémů a nepřijemností. Láska je mnohem víc rozhodnutí pro druhého a rozhodnutí překonávat to, co nás od sebe dělí, než jenom srdceryvné, sladké nebo sladkobolné city. Z těch, ani v nich, se nedá žít pořád.

"Zachovám ti úctu..." Lidem se občas zdá, že u těch, kteří jsou si blízcí něco jako úcta nepřichází v úvahu. Oni se přece mají rádi a úctu cítí někdy jako něco odcizujícího, škrobeného. Ale jak známo, jestliže druhý člověk ke mně ztratí úctu, pak se tím cítím být ponížěn a naopak a vzájemnou úctu v manželství lze ztratit velice snadno. Člověk se může před svým partnerem shodit různým způsobem - neupraveností, lží, nějakým velkým navztekáním se na někoho atd. Úctu k partnerovi je tedy zapotřebí neustále udržovat a je i nutné se chovat tak, aby on neztratil úctu ke mně.

"Zachovám ti věrnost..." Zejména v tom striktním smyslu slova, že neučiním svou ženou (mužem) někoho jiného. Prostředí, v němž se dnes pohybujeme, věrnosti rozhodně nenapomáhá, nepodporuje ji, ani nerespektuje. Tuto zásadu si manželé musí hájit. Její porušení je velice citlivé a nepříjemné. Zde je potřeba odpustit, ale odpustit dokonale, bez nějakých postranních úmyslů, vydírání. Neznamená to ale zaujmout postoj typu "mě to nevadí", protože tím můžete buď svého partnera vehnat do další náruče, nebo naprosto zmizí jakákoliv vzájemná úcta. Bohužel dokonce i v manželských poradnách se někdy setkáváme s radami věrnost vůbec nerespektující. Podle nich se dá řada problémů vyřešit konstatováním: "Tak si někoho najděte," - to je potřeba vědět, protože taková rada je pro křesťana absolutně nepřijatelná.

"...že tě nikdy neopustím..." I toto je potřeba chápat v širším smyslu. Opustit člověka můžeme i když od něho budeme pouhých 10 cm. Opustit člověka můžeme ve chvíli, kdy nám jeho starosti začnou být lhostejné, ve chvíli, kdy ho v něčem necháme. Co se jednomu z partnerů zdá jako maličkost, může být pro druhého nepřekonatelným problémem a jestliže ho ten první nějak odbyde a dále se o to nezajímá, pak ho v tom zkrátka nechal, opustil ho. To se snáší velice těžko. Stejně tak lze druhého opustit mezi lidmi, když se jeden přidá na jejich stranu proti svému partnerovi, a ten opuštěný to pak většinou chápe jako zradu. Taková poranění v lidech vězí velmi hluboko a často se scítají dohromady, až je z toho buď výbuch, nebo pozvolné odcizování. Obojí je velice zlé.

"...a že s tebou ponese všechno dobré i zlé až do smrti." Dobré - to člověk většinou nepočítá, to bere jaksi automaticky. Nikdy nežádáme žádné velké zdůvodnění, proč se nám vede dobře, u opaku to žádáme často. Prožívá-li člověk se svým partnerem další špatnou věc, pak by si měl spočítat, že těch dobrých bylo mnohem více a přítom je ani nepočítal. Mají-li ti dva být sjednoceni, pak to nejde jinak, než že spolu poneseou dobré i zlé, jinak by své celoživotní společenství žít nemohli.

"K tomu ať mi pomáhá Bůh. Amen." Věta, která sice vypadá jako zbožný dovětek a přítom by měla být řečena s největší opravdovostí. Manželství je sice pro lidi, ale mezi lidmi zasaženými hříchem a proto dobré manželství je úkolem téměř nadlidským. Přesto je to zcela žádoucí a i možné. Důležité je, zda při plnění tohoto úkolu bude křesťan počítat jen s vlastními silami, nebo i s Boží pomocí. Mám-li v nějaké těžké věci obstát, pak bych se nejen neměl Boží pomoci zříkat, ale měl bych ji dokonce vyhledávat. Schopnost a ochota zvát Boha do svého manželství, jako někoho, kdo zde může pro nás udělat mnoho dobrého, se postupem doby může prohlubovat a růst. Je velmi nešťastné, narůstá-li v lidech namísto zkušeností s Bohem, ochoty spolehnout se na něj a porozumět mu, pouze skepse. Celé manželství náleží Bohu a tím patří i do života církve, v níž je možností Boží pomoci celá řada.

Dobré otcovství nespočívá jen na dostatku času

Matka je učitelka srdce, otec učí jinak...

Zpracováno podle Jozefa Augustyna

Problém dobrého otcovství nespočívá jen na nedostatku času. Máme-li totiž srdce otevřené pro své děti, můžeme být dobrými otci, i jestliže máme hodně práce. Chováme-li své dítě v srdci, ono to vnímá, i když jsme daleko. Moderní technika nám poskytuje nebývalé možnosti. Možnost udržet kontakt s dítětem tedy existuje, i když jsme fyzicky daleko a máme málo času. Krátký hovor s dítětem dvakrát třikrát denně telefonem může být důležitým způsobem, jak mu předávat lásku.

A když je otec doma, měl by se snažit dítě zvát do všeho, kde je jeho přítomnost možná. Je dobré využívat víkendy, prázdniny, aby byl otec s dítětem delší dobu. Jestliže někoho opravdu milujeme, vždycky si na něj najdeme čas. Otec by měl mít děti radši než svou práci. Pracovně vytiženým otcům je třeba čas od času připomenout, že za jejich rakví nepůjdou plody jejich práce, ale (možná) jejich děti...

KAŽDÝ DEN ASPOŇ TROCHU ČASU

Otcovství vyžaduje stálou přítomnost, stálý vztah k dítěti, stálou péči. Dítě se s otcem potřebuje dělit o svou každodennost. Stálý vztah k dítěti vyžaduje ale čas. Ten je také největším dědictvím - darem, který může otec darovat svým dětem: věnovat jim každý den trochu času.

OTEC UČÍ DÍTĚ ŘÍDIT SE NEJEN SRDCEM

Matka je učitelka srdce. Ona učí dítě řídit se citem a jako první je uvádí do světa lidské lásky - díky ní dítě zakouší bezpodmínečné přijetí a také se mu učí.

Otec naopak slouží dítěti tím, že mu předává životní moudrost, učí je pracovat, vyžaduje od něho úsilí, námahu a oběť. Otec učí dítě řídit se nejen srdcem, ale také rozumem. Díky otci čerpá dítě sebejistotu, víru ve vlastní schopnosti a umění poradit si s životními obtížemi.

CO JE ZÁKLADNÍM ÚKOLEM OTCE?

Poskytnout svým dětem pocit bezpečí a předat jim radost ze života. A základním pramenem radosti ze života je pro dítě vzájemná láska otce a matky. Dítě se raduje ze života, když je svědkem jejich vzájemné lásky. Prvním úkolem otce i matky není vytvářet vztah k dětem, ale budování vlastního vzájemného vztahu manželského páru. Pokud se rodiče velmi milují, z jejich vzájemné lásky se živí i jejich děti.

PROMÍTÁ ČLOVĚK SVŮJ VZTAH K OTCI,

DO SVÉHO VZTAHU K BOHU OTCI?

Existuje vztah mezi obrazem Boha jako otce a otcem rodiny. Na jedné straně obraz otce rodiny je východiskem, aby si člověk vytvořil pojem Boha jakožto otce. Na druhé straně Ježíš říká, že si lidé nezaslouží titul otce, protože otec je jenom jeden - v nebi. Je tedy potřeba očišťovat obraz pozemského otce tím, že si uvědomím, že nebeský otec je někdo jiný než můj tatínek. A zároveň je třeba v modlitbě prosit, abychom poznali, kým opravdu je nebeský Otec.

OTEC OTEVÍRÁ DÍTĚTI BRÁNU SVĚTA,

KTERÝ LEŽÍ MIMO DOMOV

Hluboký citový vztah k otci během dětství a dospívání se stává pro děti základem citové stability, pocitu bezpečí a otevřenosti vůči světu pro celý příští život. Otec otevírá dítěti bránu světa, který leží mimo domov. Jeho povinností je v pravý čas touto bránou dítě provést, aby mu mohl ukázat vhodný cíl, a zůstat na dosah ruky, pokud bude potřebovat jeho pomoc. Bez této pomoci a doprovodu se z dítěte může stát ztroskotanec bez kormidla na širém a bouřlivém oceánu života (M. Pytches).

Otcovská výchova je uměním. Musí se pojit s něžnou láskou, shovívavostí, jemností a zároveň s rozhodností, emocionální průzračností a silou.

(Zpracováno podle knih Jozefa Augustyna O otcovství a Být otcem a podle internetového rozhovoru o otcovství na www.vira.cz)

Otec, který si váš své jeny
Vaše holčička si vytvoří očekávání ohledně svého manžela podle toho, jak vy jednáte s její matkou.

(Kevin Leman)

Představte typický večer, kdy se všichni rozeběhnou každý jiným směrem a v domě zůstane nepořádek. Manželka se vrací pozdě večer domů a vzpomene si, jak vypadala kuchyň, když odcházela. Jsem k smrti utahaná, ale aspoň umyju nádobí, říká si. Kdybych ráno vstala a viděla ten nepořádek, bylo by to k nesnesení.

Je biologický fakt, že většina mužů dokáže spát a dokonce hlasitě jako medvěd v zimním spánku, i když je v dřezu takové množství špinavého nádobí, že by stačilo celé čtete vojáků. Je také dobře známo, že estrogen a špinavé nádobí nejdou příliš dohromady. Devět z deseti žen nezamhouří oka, dokud kuchyň není uklizená.

Manžel tedy přijde domů o pětáctičet minut dřív než manželka. Místo toho, aby si nandal porci zmrzliny a díval se na sportovní zprávy, se rozhodne uklidit v kuchyni. Ne tak, že naskládá špinavé nádobí do dřezu, ale hezky je naskládá do myčky. Možná prolomí všechny konvence a dokonce umyje i kuchyňskou linku.

Žena přijde domů, nese na sobě břemeno domácích prací jako těžký kabát, ale musí se podívat dvakrát, než uvěří, že místo, kde čekala nepořádek, září čistotou. Vyjde ven, aby zkontrolovala, zda si nespílela číslo domu, a naplní ji euforie, když si uvědomí, že je tam správně a že nevstoupila do cizího domu. To je úcta, o které mluvím.

Dovolte, abych to řekl ještě jinak. Jak byste se cítili, kdyby se vaše dcera za dvacet minut proměnila v o dvacet let starší ženu a vy byste mohli nahlédnout do jejího manželství? Sledovali byste, jak se vaše pětáctiletá dcera vrací domů poté, co běhala s malým Johnym, Susie a Katie po městě. Zdraví ji manžel, který má více bramborových lupínků na pohovce než v ústech. Dřez je plný špinavého nádobí, na koberci je tolik špíny, že by z ní hrnčič mohl vytvořit mísu o velikosti stadionu Yankee, a manžel huláká, že má hlad.

Přejete si, aby v tomhle prostředí vaše dcera strávila padesát nebo šedesát let života?

Vaše holčička si vytvoří očekávání ohledně svého manžela podle toho, jak vy jednáte s její matkou. Pokud se chováte jako tyran, sobecký a líný mizera, vaše dcera nebude považovat za nic zvláštního nebo nepřijatelného, když bude chodit s chlapcem, který s ní bude takhle jednat. To nejlepší, co můžete udělat pro utváření názorů vaší dcery na muže, je, že budete se svou manželkou jednat tak, jak byste chtěli, aby váš budoucí zeť jednal s vaší dcerou. Velice často se takový příklad naplní.

Dcera a synové potřebují vidět, že otec jedná s matkou jako s někým výjimečným. Dcery si tak uvědomí, že stojí za to, aby si jich lidé vážili. Synové pochopí, že některé způsoby jednání jsou nevhodné.

Muž a žena - dva světy? (Rozhovor s psychologem Petrem Goldmannem)

Jak to vidí současná psychologie? z knihy "Muž a žena - dva různé světy?"

"Muži a ženy jsou dva různé živočišné druhy," tvrdí jeden z hrdinů známého českého filmu Samotáři. Při četbě populární knihy Johna Graye Muži jsou z Marsu a ženy z Venuše má člověk dojem, že tomu tak skutečně je - aspoň ve způsobu uvažování, řešení problémů či prožívání různých situací.